

„Nu vreau să mor
până nu termin de trăit!”

TOAMNĂ LUI MUȘATESCU LA CÂMPULUNG

A sosit cu caleașca-i aurie toamna, aflându-mă în micul paradis al acestei lumi și „Nu vreau să mor până nu termin de trăit!”. Calc ușor pe covorul de frunze ruginii căzute pe Bulevardul Pardon și simt cum și ele tânjesc după căldura verii cea trecut, dar „Totu-i soartă și destin, restul e fatalitate”.

Privesc spre înaltul cerului și acolo văd cum păsările călătoare pleacă vâslind în înălțimi, pe cerul trist, în locuri mai călduroase renunțând „De a mai merge în pas cu vremea”. Ajung în fața unei bănci, unde nu era nimeni, părea totul pustiu, dar privind mai bine în jur, văd o frunză aurie.

Mă așez pe bancă, o iau în palmă, o lipesc de obraz dorind să mă aline, dorind să o alin, purtam și eu, și ea, același dor. „Iubirea nu se poate defini într-o singură formulă, fiindcă nimeni nu iubește identic”.

Oare, cine putea să o înțeleagă mai bine decât mine!. Am trăit și eu deseori momentul acestei despărțiri. O privesc cu atenție și văd cum frunza are forma unei inimi. Intru pe porțile Grădinii Publice, pășesc agale, ascult povestea inimii stoarsă de dor și de suferință.

În tăcerea ei se ascund game și sonete dirijate de adierea vântului. Deși nu poate alunga cuvintele de tristețe din inima ei, tot se exteriorizează prin plutirea suavă pe care o are de la dezlipirea de copacul unde s-a afirmat, prin frumusețea sa, și până când ajunge pe pământul rece al acestei lumi, unde nu-și găsește fericirea.

Acum e rândul ei să zboare, dar un zbor diferit de al păsărilor. O apropii de inimă dorind să-i dau aripi de iubire, o înalț spre cer, de unde razele palide ale soarelui par a-mi spune o taină: „Nu regret nimic din ce am făcut în viață. În schimb regret tot ce nu am făcut!”

Frunza simte că a venit vremea ultimei sale jertfiri...

Gândurile mi se transformă în picuri ce alunecă pe locurile paradisiului în care mă aflu. Mi-am dat seama că existența mea efemeră pe acest pământ se aseamănă cu cea a frunzei.

Amintirea acestei toamne, la Câmpulung, va rămâne în inima mea pentru că „Amintirile sunt asemenea cărților din biblioteca ta. Cauți câte una când nu mai ai nimic nou de citit...”

Și tu ești o frunză oriunde în lume vei fii!